

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 14. De alijs raris modis, quos adinvenerunt isti Sancti quatuor Angeli,
ut ipsam recrearent in illius afflictionibus, eiq[ue] exhiberent diversa
mysteria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

cœlesti, habebatq; colorem Cœli: in illa-
erant quatuor mei Domini Angeli prædi-
cti, & alius *Parvulus*. Isti quatuor Angeli
acceperunt ex manibus *Parvuli*, quædam
instrumenta musica, & inceperunt deam-
bulare per illam mirabilem aulam, factò
initio suæ deambulationis à porta, pulsân-
tesque illa instrumenta, ac admirabiliter
& divinè tono demisso, ac suavissimo can-
tantes, laudabant, & glorificabant suum
DEUM ac Dominum, atque mirabili
quodam modo ac genere cantilenæ & ver-
sum, exprimebant, suo ordine, omnes
vias & status meæ animæ, quibus illam
DEUS duxit ab ipsius initijs. Licet enim
ego non audirem versus, nisi confusè, so-
lumque mea anima frueretur illo Divino
solatio, ac se recrearet & oblectaret eâ cœ-
lesti musicâ; percipiebat nihilominus, &
intelligebat, quid contineret illa historia.
Dum fruerer hoc bono, inspiravit mihi
DEUS desiderium, rogandi illos meos
Dominos Angelos, ut, postquam perve-
nissent deambulando ad portam, ubi ipsos
magis audiebam, sisterent modicum, quò
clarius intelligerem illam mirabilem can-
tilenam, quam ipsi tam divinè cantabant,
& componebant, ad illa instrumenta mu-
sica. Atque sicut cogitavi, & desideravi,
itâ feci, ac petij id ab illis amore DEI;
quod ipsi fecerunt cum maxima claritate,
gustu, & gravitate, atque subsistentes pro-
pe portam personuerunt, cicineruntq; di-
vinè, ac admirabiliter modicum, quia jam

canebant ultimos versus, & quasi finie-
bant suam cantilenam, ac dicebant:

Et postremis vitæ annis,
Illam sibi desponsavit,
Clausit suo Secretario.
Angelisq; commendavit,
Ut adjutam custodirent,
Donec fiat, ut resurgat.

Hoc solum mea anima audivit, & clarè
intellexit, reliqua verò omnia percepit
confusè, sicut dixi, & statim, ac finiverunt
istam musicam cœlestem, tradiderunt in-
strumenta *Parvulo* Angelo, de quo dixi,
clauferuntq; illam portam auream. Ego
mansi rapta in ecstasim, & quando ex illa
redivi, sensit se mea anima valde conforta-
tam, & recreatam, agebatque magnas gra-
tias suo DEO, pro tot misericordijs, & gra-
tijijs, quas Divina Majestas mihi præstat.

Deinde mihi dixit meus Dominus An-
gelus Custos quàm amantissimè: Anima,
esne jam expergefacta ex somno Divino
tui DEI? Bene habet; scias autem, à tuo
cœlesti Sponso ac Domino, ut remunera-
retur molestiam, quam tibi attulerunt eju-
latus, & mala lingua diaboli, quod ipse
permisit ad majus tuum bonum, esse mis-
eros ad te Sanctos Angelos, ut te consola-
rentur ac recrearent Divinâ, & cœlesti
musicâ. Age ipsi gratias, & lauda il-
lum propter omnia.

CAPUT XIV.

De alijs raris modis, quos adinvenerunt isti Sancti
quatuor Angeli, ut ipsam recrearent, in illius afflictioni-
bus, eisque exhiberent diversa mysteria.

Rogrediebantur isti quatuor
cœlestes Spiritus, in ad-
inventendis, jussu DEI, no-
vis modis, quibus exhilara-
rent afflictam illius samu-
lam simulq; ipsam instrue-
rent, & proceberent in ejus spiritu.

§. I.

IN primis, dum essem vehementer affli-
cta, propter quasdam mihi occurrentes
molestias, licet, quæ DEI est bonitas, mihi
non viderer quidquam prætermisisse, con-
cernens ipsius honorem, venerunt ad me
Sancti

Sancti Angeli, qui mihi ordinariè adsunt. (7. Februarij Anno 1623.) dixeruntque Soror, es afflicta, ne te angas, nam nihil deliquisti, mane nobiscum, quia te recreabimus atq; consolabimur. Et postquam hoc illi dixissent, alij aperuerunt portulam ædiculæ aureæ, ac per illam prospicientes, atque confidentes in quodam subsellio mystico, omnes simul assumptis instrumentis musicis, tam hi, quàm illi, inchoaverunt cœlestem ac Divinam musicam alternatim, & duo Angeli *Parvi*, qui cum illis manent, (nam quisque quaternio Angelorum habebat unum *Parvulum* adjunctum) inceperunt divinè decantare laudes DEI, singuli seorsim, cum suis quatuor Angelis, & postea se conjunxerunt, ac cecinerunt unitis vocibus latinè laudes JESU Christi Domini nostri. Tantùm intellexi id, quod ultimò cecinerunt, & fuit: *Gloria & honore coronasti eum Domine, & constituisti eum super opera manuum tuarum*; postea omnes se prostraverunt, adorantes Christum Dominum. Fuit ingens levamen & solatium, quod mea anima cepit, ex hac cœlesti musica, & vocibus Angelicis. Absolutâ musicâ, *Parvi* Angeli tulerunt in suis pallijs, magnam copiam florum, valde fragrantium, suavissimèque olentium. Nescio quales fuerunt, præterquam, quòd illorum odor fuerit admirabilis. Erant autem multi flores accumulati, quos ego optimè olfeci, ut magnopere confortaverint meam naturam: accipientesq; ad manus istos flores, quasi plenis pugnis, consperferunt illis quàm reverentissimè, gradus aureos, qui tendunt à portula aurea ad meum cubiculum, & ijs conspersis, exhibebant magnam reverentiam Domino, qui ibi aderat, quasi occultus. Paulò post, cum eadem reverentia, ijdem duo *Parvi* Angeli omnes illos flores rursus collegerunt ad suas manus, & distribuerunt suis Sanctis quatuor Angelis, singuli suo quaternioni, ac deinde permutatis officijs hi ipsi *Parvuli* Angeli, transeuntes ad alios quatuor Angelos, dederunt ijs plures flores quàm suis, uti & meo Custodi, quos illi intra se ipsos servaverunt.

Obstupefacta, eò quòd viderem tale mysterium, dixi Sancto meo Angelo Custodi: Mi Domine videat; mihi non dederunt illos flores. Sanctus Angelus autem respondit: Ne propterea doleas, Soror, dederunt enim illos mihi, quos ego tibi servabo. Fui vehementer refocillata, & recreata isto amœno spectaculo. Intellexi autem, illis floribus fuisse significata gaudia, & gloriam accidentalem, quam habent in Cœlo Angeli, quando convertuntur pectatores, & DEUS confert favores, atque gratias suis electis.

§. II.

Plerumque, singulis noctibus, solere quosdam actus virtutum, quàm possim ferventissimos, ut sunt, Fidei, Spei, & Charitatis, Cognitionis mei ipsius, Doloris de meis peccatis, Resignationis meæ voluntatis in Divinam, offerendo illi omnia, quæ per diem fecero, operata fuero, & cogitavero. Dum frequentarem quadam nocte (13. Februarij Anno 1623.) hoc actus, vidi aperiri illam portulam auream, & Sanctos quatuor Angelos simul fedentes in quodam subsellio mystico, cum magna gravitate, & autoritate: Vidi quoque pulcherrimam aviculam, quæ habebat pedes aureos, & rostrum resplendens in flavo rubini; plumas splendidissimas, atque coronam auream in capite, & vidi illam in manu unius Angeli, ex quatuor, atque volitantem, subsistendo in singulorum manibus: postea verò denuò revolabat, & subsistebat secundo ac tertio in cujuslibet manu, atque tandem incepit divinè decantare laudes Divinas, & quatuor Angeli exhibuerunt magnam reverentiam DEO, cujus laudes ab illa decantabantur. Peracto autem isto officio, ascendit avicula paulatim ad cœlum, perdiditq; ipsam ex oculis. Vehementer sum mirata, videns istud mysterium, & propter meos solitos timores, quod hoc tempore multùm fuerunt aucti, intra me: Bene operatur mea phantasia, quæ sibi imaginatur aviculas; & aperit oculos, quantum potui, nec volui videre illam.

illam avem, DEUS autem mihi ipsam videbatur magis offerre spectandam, & hoc modo diu pugnavi, repellendo à me, & avertendo hoc mysterium, acsi esset tentatio. Sanctus Angelus meus Custos, videns me ita anxiam ac timidam, dixit mihi: verè, Soror, es terribilis cum tuis timoribus: non est imaginatio, sicut existimas, sed res seria. Ego respondi meo sancto Angelo: JESU! mi Domine! ut ego videam aviculam? ita, Soror, respondit, & visne, ut illam tibi adferam, ipsamque videas? Tum ego quam celerrimè respondi: Non, mi Domine, neque hac de recogitandum est, certè illam nolo videre Domine Angele; quia DEUS mihi exhibet res tam musitatas, quæ me in tantam admirationem rapiunt, ut me non capiam. Sanctus Angelus respondit: quare tantopere miraris, Anima, quod vidiisti? Majora alia tibi exhibuit DEUS; nonne recordaris fasciculi filorù, ex purissimo auro, qui te inspectante glomeratus est, & alia mirabiliora, quæ tibi DEUS ostendit? Noveris, Anima, DEUM tibi hîc, & in ista avicula, nihil aliud voluisse exhibere, quam pretium tuorum ferventium affectuum, quos noctu diuq; elicis, omnium virtutum, Fidei, Amoris, & Confidentia, resignationis, ac reliquarum, quas significabat illa avicula, quam vidiisti redimitam coronâ aureâ, & habentem splendidissimas plumas, rostrum ex rubino, ac pedes aureos. Scias præterea, à sanctis Angelis DEI, qui pridem tibi cohabitant, representari ac offerri DEO omnes actus ferventes, quos elicis interdiu, ab alijs quatuor autem, qui tibi sunt recenter dati, offerri DEO actus ferventes, quos elicis noctu. Atque hoc est mysterium aviculæ, quod te tantopere turbavit, ac in admirationem rapuit. Ita cessavit communicatio sancti Angeli, & ego mansi plena solatio.

Post hoc, etiamsi optimè fuerim instructa per lumen, quod DEUS meæ animæ communicavit; de veritate mysterij, dixi divinæ Majestati: Profectò, mi Domine, & DEUS mi, si his gratijs, quas mihi præ-

stas, vis solari, & recreare meum Spiritum ac naturam debilem, pro ejus capacitate, longè mihi, exiguo meo judicio, videtur esse Crux major, quam patior propter meos solitos timores, ac defectus, quos in rebus committo, quam sit levamen, solatium & commodum, quod mea anima ex ijs potest capere, eò quòd illas nesciat combinare. Bene habet, Anima (dixit Dominus quam gravissimè) bene habet: tu tamen id non multum intelligis, sicut tibi videtur; permitte me agere, & scito, quòd homo prudens sumat cibum, ac sustentationem naturalem timendo, an non sit obfuturus valetudini cibus, quem sumit, cum sibi videatur ignorare, vel non posse servare regulam temperantiæ: & nihilominus pro sua prudentia comedat, seq; reficiat, cum clarè sciat, quòd ipsi magis posset nocere, graviusq; adferre discrimen vitæ, abstinentia à cibo, quam possit ejusdem sanitati obeffe, si, comedendo, sumat aliquid superflui. Ita, suo modo, se res habet, Anima, in hoc negotio spiritali, de quo loqueris, sunt enim sine comparatione majora bona, quæ obtines, & commodum, quod capis, pro omnibus rebus, ex gratijs, quas tibi præsto, quam tibi possit nocere molestia ac nimij timores, cum quibus illas suscipis. Unde permitte me agere, & quiesce tranquille ac pacatè, confidendo mihi, quòd te nunquam sum derelicturus, sicut tibi sum pollicitus.

§. III.

ALio die (in Martio, Anno 1623.)agens cum DEO, vidi quatuor Angelos, quos mihi DEUS nuper dederat, tenentes in suis manibus, quædam fila ex purissimo auro, quæ à pedibus pertingebant ad ipsorum manus, & ex ijs conficere quosdam fortissimos laqueos instar catenarum, ac postquam illos perfecissent, impoluerunt sibi ipsos ad collum. Quamvis autem essent multi, videbantur tamen esse unus solus, & omnes quatuor Angeli erant intra catenam unitissimi, sed valde hilares, felices ac beati. Deinde mihi fuit

N n n n

dictum,

dictum, per illos laqueos multos, & unum, significari vinculum amoris & charitatis, quo Divini spiritus sunt inter se uniti, & colligati in Domino. Deinde vidi DEUM ad ipsos venientem: prostraverunt se omnes humi, ac adoraverunt eum, obtuleruntq; ipsi illos laqueos aureos, agnoscetes illum pro DEO, ac Domino, ex cuius munere acceperunt Esse, & felicitatem. Dominus suscepit illos laqueos, imposuitq; ipsos suo collo, & fuit unitus cum Angelis, atq; Sancti Angeli cum ejusdem Majestate, intra illum laqueum. Accessit postea Dominus ad me dicens: veni huc, Anima, quia propter te peractum est istud mysterium. Et injecit meo collo illum laqueum, qui constabat, ut dixi, ex multis, fuitque tunc tota unita cum meo Domino, & Sanctis Angelis, eo Divino vinculo charitatis & amoris.

§. IV.

De alio (in Majo. 1623.) mei Domini Angeli assumptis instrumentis musicis inceperunt personare, & canere, basso demisso tono, devotè & suavissimè, laudes Divinas, atq; elevatis oculis vidi, quòd in illa aurea aula, quæ est regione mei lecti, Angeli, qui ibi manebant, apertâ portâ cum accepissent quandam auream pretiosissimam, ac splendidissimam catenam, appenderint illam per partes aulae, secundum longitudinem, illiusque annulos, per intervalla, numeraverint, efformantes eâdem catenâ angulum, ita ut fecerint circiter septem vel octo angulos, in quorum singulis erant, sicut vidi, quædam symbola, ac Divinæ & admirabiles figuræ. Una repræsentabat quinque vulnera, & virtutem mortis ac Passionis Christi JESU Domini nostri; alia figura erat, sacratissimæ Personæ Spiritus Sancti; aliud symbolum, Patris Æterni; alia effigies, Divinæ Justitiæ, referens gladium, alia figura, flammæ ignis, quæ erat symbolum Amoris Divini, alia variorum armorum, symbolum Divinæ Potentiæ, alia figura Sanctorum Patriarcharum, & alia Sanctorum Evangelistarum: omnes

istæ figuræ erant admirandæ, & videbantur vivæ, ac genuinè exprimentes id, quòd in illis repræsentabatur. Erat aula pulcherrima, quia illam exornabat quidam Divinus sol, quem ipsa vidi splendidissimum, coopertum umbellâ coloris celestis, plena campanulis aureis, quæ pullatæ edebant suavissimam musicam. Intra hunc solem erat persona sacratissima Spiritus Sancti. Elevaverunt me ex lecto, & duxerunt ad aulam, ad quam ascendi quatuor vel quinque passibus, ubi flexis genibus adoravi illam Divinam Personam. Subitò ille tol irridians umbellam, quæ fuit mutata in quandam divinam clarissimam lucem, illuminansq; me, occupavit meam animam, & me totam pervasit, seq; mecum intimè univit, & ego cum illo: atque ita me duxit Divina Majestas ad celestem Jerosolymam, ubi diu mansi, perfruens magnis ac divinis bonis: postea me paulatim deduxit Dominus ad meum cubiculum, remanente meâ animâ, & parte ipsius superiore in eodem Domino, ubi nunc sum.

§. V.

Propter magnos calores, qui me molestant in cubiculo, in quo manebam (in Julio anno 1623.) rogavi meas Socias, ut me efferrent ad aliud frigidius, ubi soleo transigere partem ætatis. Sustinui maximam molestiam in hac migratione non enim me potuerunt efferre, nisi in alio lectulo, & semi raptatam. Mei Sancti Angeli hoc tempore videbantur se deduxisse, meq; deseruisse, donec tandem, cum me non possent meæ Sociæ elevare ad lectum altum, advenerunt, meque juverunt. Ego illis dixi: Ah, mei Domini quomodo me dereliquerunt? Responderunt? Non, Soror, non te dereliquimus, neque derelinquemus; sed DEUS, ut possis pati, sic res disponit. Cum alij quinque Angeli maneant ordinariè intus, in aula aurea, quam jam descripsi, & ego inter exiverim, dixi intra me: Sancti Angeli qui sunt intus, etiam me deseruerunt, & manentes ibi. Statim atq; hoc dixi, con-

spexi illos coram me, & dixerunt mihi: Non, Soror, non te deserimus, quia virtus nostra ad hæc omnia se extendit; hic sumus quatuor, solus Angelus, quem tu vocas *Paruum*, mansit in aula.

Confederunt illi quatuor Angeli, è regione mei, in quatuor sellis, & vidi, quòd haberent in manibus libros membraneos gratiosissimos, singuli suum, atq; etiam calamos ad scribendum, quos intingebant omnes in uno atramentario, quòd videbatur continere liquorem aureum: habebant ante se iidem Sancti Angeli Divinum Solem splendidissimum, qui erat ipsemet DEUS & inceperunt scribere in ijs libris gravissimè, aspicientes illum Divinum Solem, qui eos illuminabat, & illis dictabat, quid ipsis esset scribendum. Etiam ego illos diutissimè contemplantur. Absolutà scriptione, occluserunt libros, & omnia eorum tria latera muniverunt clausuris, ac utrinque obfirmaverunt, singuli suum, diversis sigillis. In una parte obfirmaverunt sancto nomine JESU, splendidissimo, cui videbatur inesse ipsa virtus & majestas JESU Christi Domini nostri; in altera verò parte ipsos obfirmaverunt sole lucidissimo, qui in se continebat quandam Beatissimæ Trinitatis speciem, magnæ majestatis, & magnificentiz. Obfirmatos libros omnes Sancti quatuor Angeli, sunt amplexati, singuli suum, & humi prostrati, illis impresserunt oscula coram eo sole, erexeruntq; se, tenentes libros in manibus. Divinus ille sol suis radijs illustravit eosdem libros, attraxitque ad se, & secum univit, remanentibus Angelis, sine ipsis. Vehementer mirabar videns talia mysteria, & dicebam: DEUS bone! quid hoc erit? sine dubio Sancti Angeli notabant meos defectus, à me commissos, forè, ut peterent eorum veniam à DEO, condolentes mihi; & desiderabam scire, mysterium, ideòq; illos de eo interrogavi. Angeli mihi responderunt: Constet tibi, Anima, conscriptas fuisse à nobis molestias, quas sustinuisti hac die ac nocte, atque id quod toleravisti in ista mutatione loci, & tua merita, quæ his responderunt: Me

miseram! mei Domini, agebam ego, cum potius commiserim mille defectus, fuerimque sæpe impatiens, quod non potuerim sustinere dolores, quos mihi DEUS offert. Bene est, Soror, dixerunt illi, aliud fert iudicium DEUS de rebus, quam vos: non commisisti defectus, imò magnum fuit tuum meritum, & propterea clausi fuerunt libri, quia te latent tua merita, & signati Sanctissimo nomine JESU, quia ab hoc Domino, & ab ipsius morte ac passione procedit omne meritum: appressum quoq; fuit sigillum illius Divini Solis, & figura, Sanctissimæ Trinitatis, quia radix, unde oritur omne meritum, est DEUS Trinus & Unus. DEUS sit benedictus.

§. VI.

Quodam die, ex his (in Augusto anno 1623.) vidi meos Dominos quatuor Angelos, qui ordinariè mecum manent, voluisse transire ad locum, in quo sunt alij quatuor, & quasi mutare stationem. Fui mirata, & dixi illis: Mei Domini, quò vadunt, & me deserunt? Responderunt: Non te deserimus, Soror, DEUS nobis mandat, ut nunc mutemus locum, & Sancti Angeli, qui morantur in aurea aula, te custodiant, nos autem obeamus ipsorum officium. Omnes erant valde compti & ornati, occurreruntque sibi omnes in via, & inceperunt inter se diu conferre, loquutique sunt de meo obitu. Dum ita loquerentur, vidi, quòd Divinus quidam sol ipsos suis radijs illuminaret, & perfunderet suâ Divinâ luce, iisque suggereret illud, de quo agebant; & vidi, in manibus duorum illorum Angelorum, pretiosissimam coronam auream, jam quasi absolutam, quòdque ille Divinus Sol apponeret coronæ, quoddam cor splendidissimum, habens colorem rubini, quo corona longè magis fuit exornata, & elegantior reddita, cumq; jam talis esset, idem Sol illam ad se attraxit, servavitque intra se ipsum, & Angeli sancti abiverunt ad stationem, quam illis Dominus designaverat. Finito hoc mysterio, accessit

Nnnn 2

ad

ad me Sanctus Angelus *Parvus*, qui vocatur *Paranympus*, & non mutavit locum, ac incepit personare & decantare laudes DEI, pulchrâ melodiâ, dixitque mihi: Soror, nunquid non cantabis mecum? Canta, juva me. Ego illi non respondi, & ipse profectus est suam musicam, mitigando meos dolores. DEUS sit benedictus.

Paulò post (in eodem Augusto Anno 1622.) vidi Majestatem Domini DEI in meo cubiculo, & omnes mei Domini Angeli simul prodierunt, ad ipsum excipiendum, atque humi prostrati, illum adoraverunt, & Divina Majestas ipsis dedit suam benedictionem; cumq; se erexissent, incepit DEUS cum illis loqui, quasi secretò, & retulit ijs aliqua, inter quæ unum erat, se ipsis mandare, ut redeant ad suam stationem, quam antea singuli tenuerant, ac deinde diu cum illis est conversatus, quam conversationem ego non intellexi, existimo tamen quòd, sicut quando aliquis Rex præstitit magnas gratias cuiuspiam magno & intimè sibi familiari Ministro, quæ alios rapuerunt in admirationem, & cogitat ipsi præstare alias majores, confert cum magnatibus & Consiliarijs de eo, quod fecit, & aperit ipsis rationes sui facti, non petens ab illis consilium, sed quasi satisfaciens eorum admirationi; ita Dominus recensuerit, istis Sanctis Angelis, rationes, quas Majestas ipsius habuit, jam inde à sua æternitate, præstandi mihi tot gratias, ducendiq; me per vias extraordinarias, quibus me duxit, atq; aliorum majorum favorum, quibus me esset cumulaturus. Durante istâ communicatione, vidi in manibus

duorum Angelorum illam coronam auream, tam pretiosam, cum corde splendido, quam pridie intra se Dominus servaverat, quando mihi apparuit in specie Solis: cumque accederem ad ipsius sanctissimos pedes, Divina Majestas illam imposuit meo capiti, & Sanctissima Virgo, quæ aderat, venit ad me, imposuitque literas, quas acceperat die suæ Assumptionis, & intromisit in meum pectus. Completo autem hoc mysterio, me reperi in meo angulo, postquam me DEUS deduxisset ex loco, in quo mea anima pridie manserat.

Denique 1. Octobris, cum Tribunal Sacræ Inquisitionis publicavisset, quandam generalem sententiam, & pro illa extruxisset theatrum, sicut solet fieri, vidi hos Sanctos quatuor Angelos, exeuntes ex sua aurea aula, & descendentes per gradus, ad meum cubiculum, ubi in una illius parte fabricaverunt theatrum, videlicet venientem Sanctum Archangelum Michaellem, stipatum plurimis Angelis, qui violentè adducebant, quasi raptando, quandam magnam bestiam, quam non agnovi bene, essetne taurus, an alia, ac ibi illam posuerunt supra theatrum, & confoderunt lanceis, atque occiderunt. Dixit mihi Sanctus Angelus: Hæc est illa magna bestia, quæ seduxit istos pauperes pœnitentes, qui sunt afficiendi supplicio, in Festo S. Francisci.

CAPIT